

# ŠIRNO ŠIRNO MORJE

**HRUP IN KAOS SE NADALJUJE**

NOVA EKSKLUZIVNA KRATKA ZGODBA PATRICKA NESSA



Mladinska knjiga  
ZALOŽBA

## PRED 13 LETI

»To se mora končati, Declan. Saj veš. Odhajamo.«

»Mojstrica ...«

»Boš živel sam? Vem, da misliš, da si s šestnajstimi leti dovolj star, ampak ...«

»Saj ne bi bil *sam*.«

»Declan ...«

»Niste mi rekli, naj neham. Rekli ste samo, naj vsem hodim s poti ...«

»Nikoli se ne bi obneslo. Čakala sem, da boš to ugotovil.«

»Zakaj? Samo zato, ker Eli Pinchin pravi ...«

»Eli Pinchin je rasist in zoprnež.«

»Zakaj bi potem moral ...?«

»Ker so še drugi razlogi, in ne samo tisto, kar trobi Pinchin!«

Vstala je in začela tako jezno kuhati čaj, da Declan česa takega še ni videl.

»Mojstrica ...«

»In ne laži mi, Declan. V tvojem hrupu je jasno kot beli dan, da ne poslušáš ničesar, kar rečem.«

Namrščil se je. »Prav, pa poslušajte to.«

Odprl je hrup in ji pokazal.

Zadnji prebivalci Horizonta, ki so še ostali, so na malem peščenem vaškem trgu otovarjali svoje vozove. Declan je šel mimo njih, se izogibal njihovim očem in se napotil proti hiši, v kateri je živel z mamo.

Čeprav to ne drži več, kajne? si je mislil med hojo. Njegova mama je zjutraj že odšla v Haven s predzadnjo skupino in pred odhodom je še bolj vpila nanj kot pravkar mojstrica Coyle. Izmenjala sta si grde besede in se nista pobotala. To ga je bolelo kot odprta rana in ni si mogel kaj, da ne bi drezal vanjo. Ni si želel teh nesoglasij, ne z mamo, ne z mojstrico, ne z *vasjo*. Ni bil prepirljive sorte.

Toda preprosto jih ni znal pripraviti do tega, da bi razumeli. In če ne razumejo, potem ...

»Declan Lowe.« Glas Elija Pinchina je bil vedno podoben šepetu, tudi kadar je donel čez sipine.

Declan se je ozrl, čeprav se mu je upiralo. Eli je vodil končno čistko, nakladanje zadnjega in najbolj dragocenega vaškega premoženja – generatorjev, preostalih zdravil in zalog živil – na štiri volovske vprege in fisimobil, ki so vozili v Haven in nazaj.

Pinchin pa je bil prepirljive sorte, sveta jeza pod klobukom. Vsi, ki so mu pomagali, so prav tako obstali. Od moških se je dvignil zid hrupa, na vrhu pa je kakor general po okopu korakal Elijev hrup.

Ni bil prijeten. Poln Declana in tistega, kar naj bi po njihovem počel, tistega, nad čimer so se javno zgražali, a so jim okrog glav očitno vseeno krožile žive predstave.

**SAJ NI TAKO**, je govoril njegov hrup, čeprav je iz izkušenj vedel, da ga ne bodo poslušali.

**SPLOH NI TAKO**.

Na glas je spregovoril: »Tebi nimam kaj povedati, Eli.«

»Prišel bo tvoj čas, fante,« je odvrnil Eli.

»Vsak bo dočakal svoj čas,« je rekel Declan in stisnilo ga je v želodcu, ker si mu je drznil odgovarjati. Eli je imel dvajset kilogramov in dvajset centimetrov več od njega. Če bi se stepala, pretep ne bi dolgo trajal. »Tudi ti.«

»Zjutraj odidemo, fante,« je zasikal Eli. »Vsi. Nisi taka izjema, za kakršno se imaš.«

Njegov hrup je pokazal, kako vlečejo Declana za vozom z zvezanimi rokami in zvezanimi usti.

Declan je vtaknil roke v žep in se obrnil stran. Ko je hodil ob obali, bi lahko prisegel, da čuti, kako ga Eli prebada z očmi, kot bi ga med lopatice suval s cevjo šibrovke. Silil se je hoditi naprej in zavil je proti klancu k vodi.

Ostal pa je dokaj stran od valov.

Žvi, je slišal ribe in videl njihove dolge črne sence, ki so kot torpeda švigale skozi vodo. Bile so glavni razlog, da so zdaj zapuščali Horizon. Meščani so se več kot deset let trudili preživljati z ribolovom, ki jim ne bi le dajal kruha, ampak so upali, da bo tudi njihovo glavno blago za trgovanje s preostalim

Novim svetom. Sem so tako kot vsi naseljenci prišli s sanjami o domu, ki ne bi bil tako omadeževan kot zapuščeni Stari svet.

Seveda pa ni nihče pričakoval, da bo *novi* svet poln hrupa. Ali da bodo njegova morja polna pošasti.

Ribe – če bi jim lahko tako rekli, potem ko so te pogledale v oči in ti povedale, da te bodo požrle, tik preden bi te res – niso bile nepremagljive. Mogoče jih je bilo ujeti in celo jesti, če te ni motilo meso, ki je imelo okus po železu, ne glede na to, kako zelo si ga začiniš. Toda kljub desetletni vojni z njimi jih je bilo preprosto preveč, preveč, da bi bil ribolov vsaj varen, kaj šele donosen. Še huje, izkazalo se je, da so bile tudi ribe kmetovalke in so srdito branile jate manjših rib, ki so jih jedle in ki bi jih radi jedli tudi ljudje na obali. Vsak dan na čolnu je bil kot skok v levje krdelo, da bi ujel prestrašeno jagnje.

Vas je bila sprva optimistična, nato je kljubovala, nazadnje pa je počasi počasi zdrknila v poraz. Pred enim mesecem je mojstrici Coyle *končno* uspelo prepričati ljudi, da je treba vzeti najnujnejše in se preseliti nazaj v Haven, kjer se lahko zanesejo vsaj na to, da bodo imeli redno prehrano. Ribiči bodo morali postati kmetje, ni druge. Eli Pinchin, še zadnji trimoglav, se je po dolgem času le strinjal z njo, saj je poletel izgubil drugega sina, ko se je riba zaletela v čoln in ga prevrnila v vodo, kjer ni imel nobene možnosti.

Meščani so menili, da jih tu navsezadnje nič več ne zadržuje. To je bilo večinoma res.

Ampak samo večinoma.

Declan si je zadrnil jopič in zavil za cerkev. Ni še bila prava zima, a se je napovedovala v ledenih sunkih vetra z morja. Hlad v zraku je bil prodornejši kot navadno. Še en razlog več, da ljudje jutri zjutraj odidejo in se izognejo prvi hudi zmrzali.

Jutri zjutraj, je pomislil Declan, ko je po ozki stezi hodil proti svoji hiši.

Še vedno se mu ni niti sanjalo, kaj bo naredil. Zakaj on? Zakaj med vsemi fanti v vasi prav on? Bil je

najmanj verjeten kandidat, najbolj zadržan, tisti, ki nikoli ne bi povzročil zdraha.

Dokler ni zdraha našla njega, je pomislil.

Odprl je vhodna vrata. »Hoj!« je zaklical.

Nihče se ni oglasil. Hiša, pravzaprav bolj kočica s tremi sobicami, ločenimi z visečimi zavesami, je bila v glavnem prazna. Mama je zjutraj svoje stvari vzela s sabo, Declan pa ni imel veliko svojih. Obleko, seveda, nekaj fotografij, ribiško opremo, redno čiščenje in zloščeno. Ničesar ni pripravil, toda bilo je tako uborno, da bi lahko vse vrgel na kup prej kot v petih minutah.

Toda tega ne bo naredil. Ne, ne bo.

»Hoj?« se je še enkrat pozanimal, ker ga je začela grabiti rahla tesnoba. Saj ne bi ničesar *storili* ...

Ali bi?

Stopil je k zadnjim vratom in jih odsunil močneje, kot je nameraval, tako da so tresnila ob steno hiše ...

Zdrznila se je, sede v kotu oguljenega vrta, oblečena v enake lahkotne lišaje kot vedno, ne meneč se za mrzlo sapo. Videl je, da na njegovem bralniku bere knjigo, pisane besede njegovega ljudstva so jo še vedno nenavadno privlačile, še vedno je bila začudena, kako lahko kdor koli stlači toliko samega sebe v vrstice na listu. Zanja je bilo to krčenje; širjenje bi se ji zdelo veliko bolj naravno. In vendar je bila spet tu in je namenjala čas dešifriranju jezika, ki ni bil njen.

Mogoče skuša dešifrirati *njega*, je pomislil.

Če je to res, bi prav rad slišal, kaj je odkrila.

Njen hrup je toplo zatrepetal, ko ga je zagledala, a toplini je takoj sledila žalost. V trenutku ga je prebrala, čeprav sta to novico pričakovala že tedne.

Jutri zjutraj, je pokazala.

»Znašla se bova,« je zatrdil.

In ji je odprl hrup v objem.

»Nenaravno je!« je še sinoči nanj spet vpila mama. »Ona je žival.«

»Ni žival!« je zavpil še Declan. »Razmišljaj. Govori. Čuti ...«

»Čutijo samo tako, da nas oponašajo, saj veš.«

»Jaz tega ne vem. To pravi Eli Pinchin, ampak od kdaj pa ti poslušáš njega?»

»Osramotil si se. In *mene*.«

»To nima nobene zveze s tabo.«

»V katerem majhnem mestu pa živiš že vse življenje, da misliš, da ni pomembno, kaj počneš? Da ne bo nihče opazil?»

»To nikogar ne briga.«

»Ni stvari, ki bi zadevala samo tebe. Nič več. Zapustiti jo moraš. To je to, to je vse. Ni druge izbire.«

»Ne bom ...«

»Kaj misliš, kaj natančno se bo zgodilo, Declan? Da jo bo Eli Pinchin kar sprejel kot tebi enako? Da ti bo dal blagoslov, da se lahko poročita?»

»Ne *potrebujem* njegovega blagoslova. Niti *tvojega* ...«

»Rada bi, da bi si želel mojega blagoslova. Sinko, spaklji so *nevarni*. Govori se, da se z zahoda širijo napadi, omenjajo celo vojno ...«

»Govorice širi Eli Pinchin. Vse to omenja samo *on*. Saj ni župan.«

»Tudi mojstrica Coyle ni preveč navdušena.«

»Kdo pa sta, da mi bosta govorila, kako naj živim? Ali nismo prepotovali tako dolge poti na ta neumni planet prav zato, da bi bili svobodni?»

»*Ona ne bo šla z nami v Haven*.«

»Saj imajo tam še druge. Delajo z ramo ob rami ...«

»Ne bom je trpela v svoji hiši.«

»Si bom pa postavil svojo.«

In nekako je to pri njej sodu izbilo dno. O spakljih je govorila zelo grdo, grdo jih je zmerjala, on pa ji je zelo ostro, zelo jezno odgovarjal in na koncu ga je spodila od hiše. Spal je zunaj, nobeden od njiju ni hotel spregovoriti z drugim, nobeden ni bil pripravljen biti prvi, ki bi poskusil razrešiti spor. Danes zjutraj je od daleč gledal, kako se je odpeljala, ni ji pomahal, ona ni njemu, in potem se je vrnil v prazno hišo.

Ki zanj sploh ni bila prazna.

Ime – samostalnik, ki niti približno ni bil pravi, vendar sta *moral*a poiskati skupno točko – ji je bilo

nekaj takega kot Trda kot kamen, Odločna trma ali Pečina, ki kljubuje valovom. To v spakeljščini niso bile žaljivke, kakršne bi lahko bile v človeškem jeziku. »Kamen« in »pečina« sta v njihovem nemem jeziku med celim kupom drugih stvari pomenila nekaj stanovitnega. Pečina, ki kljubuje valovom, ni bilo nič trdega, vsaj ne vedno; bilo je nekaj močnega, nekaj, kar vzdrži.

Vseeno ni čisto tako, kot misliš, mu je pokazala. To ime z vsemi podpomni je bolj spodbuda kakor dejstvo.

»Se jim zdi, da bi morala biti še trša?»

Čprav sem hkrati že nekoliko trda.

»Aha,« je ugotovil, »torej nekaj takega kot vsi drugi.«

Temu se je zasmejala z enim od redkih glasov, ki so jih spuščali spaklji, z nekakšnim veselim tleskanjem. Ker je Pečina, ki kljubuje valovom, nekoliko dolgovezno, sta se dogovorila, da jo bo klical kar Ina.

Stiki med spaklji in ljudmi so se začeli tako optimistično kot vse drugo na Novem svetu. Domorodci so bili eno izmed presenečenj, saj jih med sondiranjem z orbite pred pristankom niso zaznali oziroma so jih imeli zgolj za divje živali. Tako so se vsaj odločili naseljenci, medtem ko so se spopadali z drugimi presenečenji na planetu.

Ko so pristale naseljske ladje, je bil Declan še premajhen, da bi se spominjal pretresov zaradi hrupa, toda do takrat, ko se je njegova mama pridružila skupini, ki se je ločila od drugih in ustanovila Horizon, je prevladal nekakšen nejevoljen sporazum, da se bodo naseljenci čim bolj razkropili in skušali poiskati sorazmeren mir. Nekaj družin je že od nekdaj načrtovalo, da se bodo poskusile v ribolovu; pridružile so se še druge z Declanovo materjo vred in se odpravile ob reki proti morju, z leti pa so se tudi vse bolj prijavljale hrupu.

Toda spakljev se niso najbolj navadile. Naseljenci sicer o prvih stikih, ki so katastrofalno spodleteli, nikoli niso radi govorili, a je Declan krvave podrobnosti razbiral iz njihovega hrupa. Naposled je zavl

dal svojevrsten hladen mir. Vrsti sta se druga drugi večinoma izogibali, in ko so ustanovitelji Horizonta prispeli do morja, so tamkajšnji spaklji vedeli, da se je bolje držati stran od ljudi z boljšim in bolj ostrim orožjem, ki učinkoviteje ubija.

A spaklji so znali loviti ribe. Znali so se gibati med oceanskimi valovi in bitji pod njimi v majhnih enosedih ploščatih čolnih, ki so bili videti komaj dovolj močni, da vzdržijo lahen veter. Medtem ko so se ljudje kobacali in utapljali in so bili v svojih težkih lesenih barkačah hrana za ribe, je bilo mogoče na morju proti severu videti spaklje – ki so lovili s strašno dovršenimi kombinacijami kopij in mrež –, kako so stali v majavih čolnicah in jih polnili z neznanskim ulovom.

Horizon je bil za golo preživetje prisiljen trgovati s spaklji. Nicola Coyle, županja in edina mojstrica zdravilstva, je pripravila prva pogajanja in ponudila predvsem železo in kovane izdelke – spaklji so jih uporabljali za živino – v zameno za ribe in nekatere ribiške večšine, ki ljudem nikakor niso šle od rok. Skupini sta se vendarle priučili nekakšnemu sobivanju, ki je trajalo skoraj desetletje, a se je očitno vedno zanašalo na jasno ločnico med Horizontom južno od rečnega ustja in spakeljskimi naselji na severu.

Dokler ni Declan pred šestimi meseci sedel ob rečnem bregu in bral knjigo. Tistega dne si je izprosil bolniško odsotnost od ribolova, ker je predolgo spal, izplul pa bi lahko le še v čolnu Elija Pinchina. Ribarjenje z Elijem je bilo mučno za vsakogar, še posebno pa za Declana, ki je čisto dobro opravljaj ladijske naloge, če ga le ni spremljalo očitajoče Elijevo oko. Kadar se je to zgodilo, kar naenkrat ni znal več zavezati vozla, ni znal naložiti vretena, ni znal dvigniti mreže, ves ta čas pa mu je hrup osramočeno rožnato vrel in grozil, da bo preglasil vse druge v čolnu. Eli je s posadko vred morda kar preveč navdušeno sprejel njegovo jamranje, češ da ga pesti hud kašelj.

Zato se je Declan tistega jutra izmuznil v svoj priljubljeni kotiček ob reki, odmaknjen in miren zalivček, kjer je deroča voda preplavljala večino hrupa iz

vasi. Njegov hrup je po zraku slikal besede, ki jih je prebiral, in Declan se je zadovoljno izgubljal v njihovem vrtincu. Dokler ni prišel do konca poglavja in se ustavil.

Kaj pa se zgodi s fantom? je z naglasom, ki ni bil človeški, vprašal glas izza drevja. Nad njim je, iztegnjena na veji, ležala spakljevska in ga napeto gledala. Saj se menda ne ... izstrada? Je to pravi prikaz?

»Pravi kaj?« se je začudil.

Spustila se je z veje s tako lahkoto in gibčnostjo, da je sam ne bi dosegel, niti če bi vadil sto let. Pomignila je na njegov bralnik. Ta fant, je pokazala. Ni resničen. Izkrivljen spomin je. Vodilo za pomen.

»Zgodba,« je odgovoril Declan.

Ob tej besedi je njen hrup zažarel. Zgodba. Ja.

Potem sta strmela drug v drugega, njegov hrup ji je govoril kdovekaj, njen pa je bil bolj urejen, bolj radoveden, ponujal se je, a se hkrati posvetoval s samim sabo, ocenjeval položaj. Že to, da je pred njim stala mlada spakeljska ženska s *hrupom*, je bilo dovolj, da je za trenutek osupnil. Človeške ženske ga seveda niso imele, in to je povzročalo neskončne težave, saj je drugačnost ljudi zlahka vrgla iz tira.

Toda bila je tam, trudila se je sporazumevati, hotela je vzpostaviti stik.

Kaj se bo torej zdaj zgodilo? je pokazala in šele čez trenutek se je zavedel, da s tem misli knjigo.

Zgodilo se je to, da sta se sestala naslednjega dne in dokončala zgodbo. In naslednji dan spet, da sta začela novo. Vse je bilo nekako preprosto in obenem nepojmljivo.

Hitro sta napredovala skozi njegovo malo knjižno zbirko in na bralnik nalagala vse več knjig iz vaškega arhiva. Z osupljivo hitrostjo se je učila pisanega jezika in nazadnje ji je tako pogosto posojal bralnik, da ga v resnici ni imel več za svojega. Ko sta čez dan opravila vsak svoje delo – oba sta bila ribiča, kar je bilo tako mučno, da sta se rajši pogovarjala o *čemer koli* drugem –, sta se sestala ob bregu in skupaj brala, ona je opazovala, kako se razpleta zgodba v njegovem hrupu, še bolj napeto pa je bilo, ko je gledal, kako

zgodbo njen hrup pretaplja v spakeljski zorni kot. Bilo je boljše od vsakega videa, kar jih je kdaj gledal.

Nikoli si ne bi mislil, da mu bo tako hitro toliko pomenila, postala je več kot le prijateljica, kljub vsem razlikam, kljub preprosti telesni nezdružljivosti, popolnoma drugačnim življenjskim izkušnjam in strahotno neizpodbitnemu dejstvu, da nista pripadnika iste vrste.

Kadar jo je zagledal, mu je poskočilo srce – drugače ni znal razložiti. Opazil je, da se tudi njej zgane srce, kadar ga zagleda, in če že nista mogla imeti telesnih stikov, kakršne si je očitno daleč prepogosto domišljala vsa trapasta vas, sta iznašla druge načine. Še bolje, v skupnem hrupu sta se lahko zblížala popolnoma drugače od česar koli, kar je kdaj poznal. Lahko bi ustavila svet.

Kaj se bo zgodilo? jo je zdaj zaskrbelo, ko je odločila bralnik na vrtno mizico.

»Ne vem,« je odgovoril. »Si še pripravljena poskusiti? Se odreči svojim?«

Ja, je pritrdila, toda pri pogovoru s spaklji so bile besede, ki so jih izrekli, več kot le besede. Rekla je ja, vendar je v odgovoru obenem začutil, kako žalostna je, ker bo zapustila družino, kako zaskrbljena, da ne bo nič lažje, tudi če bosta šla v Haven, tudi če bosta – kar bi mu bilo še ljubše – našla neki odmaknjen kotiček, morda čisto sama, kjer bi lahko ostala skupaj. Pa naj je zvenelo še tako neverjetno. Načrt ni bil najboljši, a sta ga vsaj imela.

Kajti nobena stran ni bila navdušena nad Declanom in Pečino, ki kljubuje valovom.

Take stvari seveda ni bilo mogoče izločiti iz hrupa, čeprav se za Declana drugi vaščani nikoli niso kaj prida menili. Minilo je nekaj tednov, preden ga je Eli Pinchin zalotil med sproščenim razmišljanjem v cerkvi. Nič takšnega, pomislil je samo, kako jo je dan pred tem prvič prijel za roko in kako presenetljivo topla je bila njena koža na njegovi.

Dvignil je glavo in zagledal Elija, kako bolšči vanj, obrazi okrog njega pa ga posnemajo.

Takrat so se začeli pritiski. Zmerjanje. Še cerkvene pridige so začele svariti pred nevarnostmi »nečisto-sti«. Čeprav je mojstrica njun odnos tudi sama odklanjala, ju je vseeno nekoliko zaščitila, ko je kazalo, da bodo zadeve ušle z vajeti, mama pa je le jokala, nato vpila in še malo jokala kljub njegovim zagotovitvam, da sta »samo prijatelja, to je to, to je vse, nič se ni zgodilo«.

Kar ni bilo čisto res, niti takrat ne.

Ina je po drugi strani prepričala svojce, da je Declan zanjo komaj kaj več od hišnega ljubljence. Ko je bil zato užaljen, se mu je smejala. Saj sem videla, kako vaši ljubijo svoje domače živali.

In tu se je prvič pojavila ta beseda. Ljubezen.

Ali se včasih ne sprašuješ, je zdaj žalostno pokazala, ali nimajo po svoje prav? Da od sveta zahtevava preveč?

»Ne,« je dejal. »Oni zahtevajo premalo.«

Njen hrup se je otoplil, odgovor ji je bil všeč, vendar pod tem ni mogla skriti tesnobe.

In v njenem hrupu je bilo tudi nekaj novega.

»Kaj?« jo je vprašal, ko se jo je trudil prebrati. »Kaj je?«

Čutil je, da se upira hrupu in ne ve, koliko je varno razkriti.

»Lahko mi poveš,« je rekel. »Kar koli mi lahko poveš.«

Prvi kazalec, da so se stvari nevarno zaostriale, je opazil nekega dne na vodi, na jadrnici Elija Pinchina. Elijeva sinova – mlajšega je pozneje tisto poletje požrla pošast – sta s kopji branila čoln pred veliko ribo, ki se je začela zanimati zanj. Tretji fant, Andrew, je pomagal Declanu pri mrežah, za motor in krmilo pa je skrbelo dekle, Deborah. Declan je nerodno vlekel težko vrv in je ni navijal tako hitro, kot bi bilo po volji Eliju.

»Kako si lahko dosegel to starost, pa si še vedno tako nenadarjen, fante?« ga je oštel.

Declan je slišal, kako so se drugi zasmeli. Še naprej je vlekel vrv.



»Si z mislimi drugje?« ga je drezal Eli. »Si pri tisti tvoji deklini ob reki?«

Declan je za trenutek postal, vendar se je spet posvetil delu.

V uho mu je butnila Elijeva vroča sapa, nenadoma čisto blizu. »Ogaben si.«

Zasukal se je, da se je s hrbtom naslonil na nizki bok jadrnice. Eli se je dvignil čezenj, posadka pa ju je opazovala.

»Ne vem, kaj bi si mislil o tem, da imam v čolnu pokvarjenca,« je dovolj glasno zasikal, da so ga vsi slišali.

»Nisem pokvarjen,« se je branil Declan. »Samo prijatelja sva ...«

»Daj no, to je seveda laž, kajneda, fante? Saj vidimo tvoj hrup. Vsi.«

»Kaj ima to sploh opraviti s tabo?« je žarečih lic odvrnil Declan.

Eli se je sklonil s smrdljivim zadahom in široko odprtimi očmi. »Mojstrice to mogoče ne moti ...«

»V resnici se ne ...«

»Ampak tukaj na vodi je glavni kapitan. In *temu* kapitanu ni čisto prav, da nam vsem zasmrajaš zrak.«

Za trenutek je bilo slišati le valove, ki so pljuskali ob nizko jadrnico, in pošast, ki je plavala okrog njih. Toda Declan je videl, kako se globoko v Eliju oblikuje naklep.

»Ne ...« je začel, a je bilo že prepozno. Eli ga je zgrabil za tuniko, ga s presunljivo lahkoto dvignil in zanihal čez bok čolna ...

Vendar ga ni izpustil.

Declan je z vso težo visel nad vodo daleč čez rob jadrnice, v njej so bili le še njegovi gležnji. Elijeva surova moč ga je držala nad pošastjo, ki je zdaj zaslutila, da bo morda dobila hrano, in je že govorila: *Ž r i .*

»Nihče te ne bi pogrešil, fante,« mu je zabrusil Eli. »Mama bi jokala in tulila, ampak v srcu bi bila vesela, da se je rešila tvojega madeža ...«

»Kapitan,« se je oglašil Elijev sin, ki se je živčno oklepel kopja.

Eli se ni zmenil zanj. »Golazen so,« je pljuval v

Declana. »Na zahodu pobijajo ljudi. Vojna bo. Ti pa misliš, da se imaš pravico spečati z eno od njih.«

Declan se je otepal v njegovem prijemu in voda je bila že grozeče blizu. »Ona ni *taka*.«

»Ata!« je Elija glasneje poklical sin.

»Kaj je?« je zahrumel Eli.

»Dve sta,« je povedal sin.

»Tri,« ga je popravila Deborah, ki je strmela v vodo.

»Še več jih bo prišlo, če ga boš takole izobešal,« je opozoril sin. »Spusti ga v vodo ali pa ga potegni nazaj v čoln.«

Eli se je zarežal, a je vseeno pogledal navzdol mimo Declana. Ta se je zvil in pogledal še sam. Res, v globini so krožile tri temne sence.

In zdaj četrta.

Spogledala sta se. Declan je v Elijevem hrupu videl, kako ga spusti, da omahne v vodo, v gobce pošast, ki čakajo ...

Kljub temu ga je godrnjaje potegnil nazaj v čoln in ga grobo spustil na leseno klop. »Na obalo!« je ukazal s tonom, ki ni prenesel ugovora. Deborah je zagnala mali fisijski motor in usmerila čoln proti pristanišču v Horizonu.

Med potjo ni hotel nihče pogledati Declanu v oči.

Na enem obzorju sta vzhajali luni, medtem ko se je na drugem začelo spuščati sonce.

Declan si ni mogel zbistriti hrupa, da bi popolnoma razumel, kar mu je pravkar povedala Ina.

»Če mora biti tako,« je nazadnje spregovoril, ne da bi jo pogledal, in besede so mu šle težko z jezika, »potem bi se mogoče *moral*a odreči drug drugemu, mogoče ...«

Moje prejšnje besede še vedno držijo, je pokazala. Znašla se bova.

»Ampak, Ina ...«

Misliš, da boš samo ti nekaj žrtvoval. Toda to ni res.

Declan je tiščal obraz v dlani in ni vedel, kaj naj stori. Izgnali bi jo. Tako je rekla. Za spaklje bi postala

sovražnica. Ko je popoldne pristala z ribiškim plovilom, so jo pričakali njeni. Niso ji več verjeli, da je Declan nekakšen »hišni ljubljencek«. V njenem hrupu so seveda že ves čas opazali globoko čustvo, vendar so mislili, da je to le minljiva muha. Njuno druženje so dopuščali, ker naj bi vaščani – in z njimi Declan – odhajali. Ko so razbrali, da nameravata ostati skupaj, so jo brez ovinkarjenja obvestili o posledicah.

Bliža se vojna, mu je pokazala, med mojim in tvojim ljudstvom.

»Kam pa lahko greva, če je to *res*? Kam bi se ji sploh lahko umaknila?«

Čez morje. Druge dežele so, z drugimi glasovi ...

»Kako pa bi lahko preplula morje?«

Storila bi, kar bi morala. Svet je velik. Na njem je gotovo še prostor za nekoga, kot si ti, in nekoga, kot sem jaz.

»Tudi jaz sem tako mislil,« je odgovoril. »Ampak se nikoli ne izide.« Ozrl se je po vrtilčku z razmajano ograjo in plevelom, ki ga ni imel nihče časa populiti, za leseno hišo, ki se je nagibala bolj, kot bi se smela, izpraznjena zdaj, ko je bilo konec življenja v vasi, v katero so se vsi preselili, ko so bili še polni upanja. Ki se ni nikomur izpolnilo.

Vse to je v trenutku prebrala in že je čutil grajo v njenem hrupu.

»Odrekel se ti bom,« je ponovil, ne da bi jo pogledal v oči, »če bom moral. Če boš potem varna.«

Zakaj pa misliš, da se bom jaz odrekla tebi? mu je pokazala. Njen hrup se je spet spremenil in videl je, da je v njem naredila prostor zanj. Poskusil jo je povabiti v svojega, a njegovo upanje ni bilo dovolj močno. Lahko se je ji le ulegel v objem in poskušal poiskati zatočišče v prihodnosti, ki tega ni ponujala.

Trkanje na vrata je oba vrglo pokonci. Za griči je zahajalo sonce in mrak se je spuščal s še ostrejšim hladom. Vsekakor je prihajala zima in kazalo je, da bo bridka.

Spet je potrkalo.

»Vem, da si notri, Declan!« je zavpil glas. »Tvoj hrup bi videl tudi slepec.«

»Mojstrica Coyle,« je zašepetal.

Ona naju razume, mu je pokazala Ina.

»Do neke mere.« Declan je vstal. Ina mu je sledila v hišo. Odpravila sta se do vhodnih vrat na drugi strani in jih odprla. Mojstrica Coyle je oba premerila s kratkim pogledom.

»Govoriti moram s tabo, Declan,« je dejala. »Na samem.«

»Saj sem vam povedal, mojstrica. Nikamor ne grem.«

»Nisem prišla zato.« Njen obraz je bil neizprosen. Ničesar več ni rekla.

Declan se je trudil vzdržati njen pogled, toda mojstrice Coyle ni mogel nihče premagati. Ozrl se je k Ini in nato spet k mojstrici. »Bo ona tukaj na varnem?«

»Tako kot kjer koli drugje,« je odvrnila mojstrica.

In to ni prav varno, kajne? je pokazala Ina.

»Če ne bi bilo to, kar nameravata narediti, strašansko neumno,« je pripomnila mojstrica, »bi rekla, da sta sicer precej pametna.« Obrnila se je k Declanu. »Pridi z mano.«

Pojdi, mu je pokazala Ina. Ne bo mi hudega.

Za hip je postal, potem pa stopil ven za mojstrico ... ki se je obrnila, preden so se vrata zaprla, in jih zadržala z roko. Nagnila se je v hišo in ogovorila Ino. »Ne kaži se zunaj. Ostani v hiši in beri; vem, da to zelo rada počneš.«

Ni se zmenila za vprašanja, ki so silila na dan v Declanovem hrupu; odtopotala je stran in se obrnila k njemu. »Prideš?«

»Kam greva?« ga je zanimalo, ko sta se vzpenjala po stezi.

»Saj vidiš,« je zagodrnjala mojstrica in se za vejo drevesa potegnila navzgor. Hodila sta po poti v gričevje, ki je obdajalo vas z nasprotne strani morja. Glavna cesta je tekla ob reki vse do Havna, v gozdu pa je bilo več slabo shojenih poti, ki so jih ljudje in spaklji uporabljali za lov, in mojstrica ga je vodila skoraj do vrha najstrmejše, od koder sta imela raz-



gled na razmajane stavbe v vasi – edino trgovino, cerkev, žalostni trgec, ki naj bi bil posnetek večjega v Havnu – ter na širni ocean na drugi strani, ki se je raztezal na sever, jug in vzhod, dobesedno do koder je segel pogled, kot bi bil ta kos obale zadnja stopnica pred večnostjo.

»Kaže, da me hočete spraviti čim dlje od vasi,« je rekel Declan.

Mojstrica se je usedla pod nizko drevo. »Ponavljam, da bi bila vidva pravzaprav precej pametna, če seveda ne bi bila tudi tako zelo zelo neumna.«

»Ne bom je zapustil, mojstrica. Saj ne vem, ali bi jo sploh lahko.«

Jezno je zavzdihnila. »Res misliš, da se je to zgodilo prvič, Declan? Ali misliš, da človek in spakelj v resda kratki zgodovini tega preklemanega sveta še nikoli nista pokazala več zanimanja drug za drugega, kot se spodobnim ljudem zdi prav?«

»Mislite ...?«

»Če se znajdeta skupaj še tako različna človeka, narava včasih ubere presenetljive poti. Ampak ugani, za koliko srečnih koncev podobnih zgodb sem slišala, Declan.«

Ni ji odgovoril in s tem je bila zadovoljna.

»Pripeljala sem te sem, ker ti moram nekaj povedati,« je nadaljevala z glasom, trdim kot morska pečina, ki bi jo spaklji utegnili uporabiti za prisposobo. »In ko ti bom to povedala, nočem, da kdor koli sliši tvoj hrup.« V mrazu, ki je vse bolj pritiskal, se je objela. »Stvari so že tako dovolj hude.«

»Katere stvari?« je vprašal.

Sedela je v senci in v njenih vlažnih očeh je videl le malo odseva. Vedel je, da bi iz njih moral nekaj razbrati; ko bi le imela hrup ...

»Novice imam, Declan,« je začela. »Hude novice.« Pogoltnil je slino. »Povejte.«

Videl jo je pokimati v senci. »Skupina, ki je zjutraj odšla, ni prispela do Havna.«

Čakal je, da bo povedala še kaj, toda to je bilo vse. In takrat se je zavedel. »Moja mama. Kaj se je zgodilo moji mami?«

»Stvari so se zelo zaostrole, Declan. Še bolj, kot nas s svojimi govorancami prepričuje Eli Pinchin ...«

»Kaj se je zgodilo moji mami?«

Mojstrica Coyle je privzdignila brado, kot bi sprejela neupravičen udarec. »Ni je več, Declan. Žal mi je. Napadli so jih. Spaklji.«

Za trenutek je ostal brez besed. V tem je bilo toliko podtonov, da se jih ni mogel niti začeti dotikati.

»Začela se je vojna,« je nadaljevala. »Vojna je tukaj. Njena krivičnost in pravičnost, kdo in zakaj jo je začel, no, to so zdaj samo besede. V vojni smo. Padajo udarci. To je bil samo eden.« Spustila je pogled v svoje dlani. »Bojim se, da mu bo sledilo še veliko drugih.«

Declan je stal s stisnjenimi pestmi in skušal doumeti pomen njenih besed. »Ne verjamem,« je rekel. »Ne verjamem, da bi to naredili.«

»Pa so, Declan,« je zatrdila. »Žal mi je, ampak taka je vojna. Z mojstricami v Havnu imam nenehne stike in na široko razpravljamo, kako bi ravnali, ampak preden se bo kaj uredilo, se bodo stvari še poslabšale.«

»Moja mama,« je ponovil in pomislil, kako sta se poslovala, česa vsega si nista povedala do konca ...

»Vztrajali bomo pri načrtu,« je sklenila mojstrica. »Ob prvi zori bomo odšli v Haven še vsi drugi. Nevarno bo, vendar manj, kot če ostanemo tukaj.« Nagnila se je naprej. »Biti moraš z nami, Declan. Zdaj še bolj kot prej. Ne smeš ostati. Ne smeš ostati z njo.«

Odkimal je, toda bolj zaradi zbežanosti kakor zavrnitve. »To nima nič opraviti z njo. Opazil bi kaj, če bi vsaj malo ...«

»Mogoče to niso bili prav njeni,« je dejala mojstrica. »Ali pa znajo stvari boljje prikrivati kot mi. Pokazal si mi, da jo imaš rad. Pokazal si mi, koliko ti pomeni. Ampak kako dobro jo v resnici poznaš, Declan?«

Pogledal jo je in se zamislil nad vprašanjem. *Kako dobro jo res pozna? Zadnje pol leta je z njo preživel več časa kot s katerim koli drugim znancem razen z mamo – in ta bolečina je še čakala, skoraj ločena od njega, čakala, da jo začuti, čakala, da ga bo premagala,*

ko ji bo dovolil –, toda Ina je tako drugačna od njega. Tako drugačna. Mogoče ju čakajo mostovi, ki jih ne bosta mogla nikoli prečkati, mogoče bo med njima vedno neka razdalja, neki dvom ...

Zastal je, saj se je v očeh mojstrice Coyle nekaj zabliskalo.

Majhna pika žareče beline sredi vse gostejšega mraka.

Ampak sonce je bilo za njo, torej od kod ...

Zasukal se je in pogledal navzdol proti vasi.

Čez drevesa in sipine blizu rečnega brega, niti sto metrov stran od morja ...

je gorela njegova hiša.

Stekel je, ne da bi se še enkrat ozrl k mojstrici.

Bilo je temno in steza je bila strma. Da ne bi padel, se je moral večkrat prijeti za drevesna debla. Z glavo se je zaletel v štrlečo vejo, a ga to ni ustavilo. V oči mu je pricurrljala kri. Vseeno je tekel.

**INA**, je klical njegov hrup, in drugega mu ni bilo treba reči.

Ogenj je imel na očeh vso pot navzdol. Plameni, ki so se dvigali v zrak iz strehe njegove hiše, so kot svetilnik na obali čez morje metali dolge svetle snope.

»Declan!« je za sabo slišal klicati mojstrico, vendar se za nobeno ceno ni nameraval ustaviti. Prispel je do vznožja griča in stekel po uličici proti hiši.

Videl je, da hiše že ni več. Leseni okvir, posušen in razpokan od morskega vetra, je gorel kot netivo. Plameni so segali više od vrhov bližnjih dreves. Krog ljudi, ki so stali okrog hiše, se je moral zaradi prese- netljive vročine odmakniti.

Krog ljudi z baklami v rokah.

Gledali so, kako se je Declan prebil med njimi in zdirjal k hiši, toda ta je bila vsa v plamenih.

»Je notri?!« je zakričal, brezglavo tekal sem ter tja in iskal prehod.

Toda prehoda ni bilo, požar je bil premočan, vsa vrata v ognju.

Stekel je k Eliju Pinchinu. »JE ONA NOTRI?!« je zavpil nekaj centimetrov stran od njegovega obraza.

Eli ni niti trenil. »Sam si si to nakopal, fante,« mu je zabrusil s tistim mogočnim šepetom, in čeprav je Declan v hrupu ljudi razbiral pretresenost – v hrupu ljudi, ki so sklenili krog okoli hiše, da Ina ne bi mogla pobegniti –, pretresenost ob visokem požaru, ob tem, v kar so se zapletli, je razbiral tudi kljubovanje in jezo.

To ni bila le njihova običajna jeza, ker se je Declan zblížal s spakljevko.

»Vedel si,« je zasikal Declan. »Vedel si za napad na cesti v Haven ...«

»Tvoja mama je mrtva, fante,« mu je očital Eli, »tvoj hrup pa se še kar vnema za golazen, ki jo je ubila.«

»Ona ni *golazen!*« se je razjezil Declan. »In ljudi na poti ni napadla *ona*. To je bilo ...«

Utišala ga je Elijeva pest, ki ga je udarila v obraz. Padel je vznak na peščeno zemljo, ki je prekrivala večino tal v Horizonu. Izpljunil je krvav zob in za trenutek pomislil, da ima zlomljeno čeljust.

»Odločiti se moraš za eno od strani!« je zarobantil Eli, ko je stal nad njim, in njegov hrup, njegov surovi, nepopustljivi hrup je vrel in kazal začetek požiga ...

V njem so odmevali Inini kriki, ko je bila ujeta v hiši ...

Kriki, ki so zamirali v besnenju ognja.

Declana je bes pogljal na noge in z dvignjenimi pestmi je planil nad Elija ...

A ta ga je spet zlahka odbil, da se je omotičen pre- vrnil na tla. Za njim je tako močno gorelo, da je vo- hal, kako se mu smodi obleka.

*Ina*, je pomislil. *Ina*.

Toda tokrat ni mogel vstati. Bolj kot videl je slutil, da se je gruča začela umikati in se stapljati z nočjo.

Za njim pa je gorela njegova hiša, njegova mama je bila mrtva in Ine ni bilo več.

Tako hitro, prej kot v enem dnevu, je ostal brez vsega.

Prebudil se je s povojem okrog obraza. Bila je po- polna tema in ogenj je še gorel, čeprav ne več tako

visoko, še vedno pa vroče. Nekdo ga je odvedel stran, da ga ne bi ožgalo.

Odvlekla ga je mojstrica Coyle.

»Ne bi je mogel rešiti, Declan,« ga je ogovorila, ko je pokleknila in mu obrisala kri z obraza. »Nobene možnosti nisi imel.«

Zazrl se je vanjo in čeljust ga je tako bolela, da skoraj ni mogel govoriti. Ampak zdaj se mu je začelo svitati in ni hotel molčati. »Vi ...« je začel. »Vi ste me zmamili tja gor ...«

»Bilo je najboljšo, kar sem lahko naredila,« je povedala in mu povila še glavo. »Lahko bi rešila enega od vaju ali nobenega. Morala sem se odločiti in sem se odločila.«

»Vedeli so za napad na cesti. Rekli ste, da ne vedo. Spravili ste me stran, da bi lahko ...«

Obrnil se je k ognju. *Ina*, je pomislil in zdelo se mu je, da se mu bo telo v bolečini, ki ga je udarila, zvilo samo vase.

»Vse, kar sem ti povedala, je res,« je nadaljevala mojstrica. »Tvoja mama je mrtva. S spaklji smo v vojni. Eli Pinchin je izvedel, še preden bi lahko to preprečila, in pripravljeni so vaju bili oba obesiti na najvišje drevo.« Njen obraz je ostal odločen. »Pregovorila sem ga, naj tega ne naredi, in zadovoljil se je s požigom hiše.«

»Medtem ko je bila ona notri,« se je Declan nejeverno zastrmel v mojstrico in oči so se mu zasolzile. »Ne vem, zakaj mislite, da ste zato junakinja.«

Mojstrica Coyle je zmajala z glavo. »Voditelji morajo včasih početi grde stvari, Declan, grozne, nečloveške stvari.«

Privzdignil se je, počasneje, kot bi se rad, a se je vendarle vzravnal. Potem se je povlekel na noge. Mojstrica Coyle je še vedno klečala. »Ni je več, mojstrica,« je rekel.

»Zelo zelo mi je žal, Declan.«

»Ni je več,« je ponovil in stisnil pesti. »In vi ste si zaigrali življenje.«

Mojstrica se ni premaknila, niti trenila ni. »Naj bo.«

Bolj kot kar koli drugega ga je spravila v gibanje njena *gotovost*, pravičnost, ki se ji je tudi zdaj risala čez obraz. Razgledal se je okrog sebe in našel kratko debelo desko, ki je padla s hiše. Bila je ožgana, a ni več gorela. Pobral jo je.

Mislil je, da ve, kaj bo storil z njo, in ta misel ga je presunila, vendar le od daleč.

Potežkal je desko. Bila je dovolj težka, da bi naredila veliko škode. Kot bi se opazoval z razdalje, se je z njo približal mojstrici. Bila sta sama. Ljudje, ki so podtaknili požar, so se skrivali v svojih hišah in čakali jutro, ko bodo za vedno zapustili ta kraj.

»Kaj nameravaš, Declan?« ga je z zoprno mirnostjo vprašala mojstrica. »Izbira je zdaj tvoja.«

»Odvlekli ste me stran, da bi jo lahko ubili,« je rekel in obračal desko v rokah. »Lahko bi pobegnila. Lahko bi bila skupaj ...«

»Tudi njeni vaju nočejo, Declan. Začela se je *vojna* ...«

»Ubili ste jo. Tako je, kot bi vi sami zanetili ogenj.«

Še vedno je bila na tleh pred njim in prvič je imela v očeh negotov pogled. »Declan,« je dahnila.

»Nehajte me klicati po imenu,« je zahteval. »Ne pozna se več.«

»*Declan*,« je ponovila, potem pa pogledala proti drugim hišam, videla tamkajšnji hrup in se zavedela, da v njem ni ničesar, kar bi ji priskočilo na pomoč. Obrnila se je k njemu in vzravnala ramena. »Naredi, kar hočeš.«

Ustavil se je. »Naredim naj, kar hočem?«

Kljubovalno se mu je zazrla v oči. »Vse, kar praviš, je res. Sprejela sem pošastne odločitve. Treba jih je bilo sprejeti. Zaslužim si trpeti posledice.«

Spet je potežkal desko in jo zviška pogledal. Okrog njiju je besnel njegov hrup, se zapletal v požar v ozadju, v še vedno pretresljivo vest o njegovi mami in v strašno, grozovito vrzel, ki je nastala ob izgubi *Ine*.

In tu je bila mojstrica, ki se mu je ponujala za sprostitev vsega tega besa.

Vračala mu je pogled in verjetno sploh ni bila prestrašena.

Dvignil je desko ...

Malo je priprla veke, toda to je bil njen edini odziv ...

Dokler ni s tako močjo vrgel deske na tla zraven nje, da se je zdrznila.

»Prišel bo dan, mojstrica,« ji je zabrusil, »ko ne boste več o vsem tako prepričani. In to bo dan, ko se boste skrušili. To bo dan, ko boste padli. Upam samo, da vas bom takrat videl.«

Obrnil se je k ognju, omahnil na kolena in začel jokati.

Ko so preostali vaščani zjutraj odhajali, nihče ni prišel ponj. Od tam, kjer je ležal, zvit v pepelnato travo pred ruševinami svoje hiše, ni videl nikogar, ne Elija Pinchina ne mojstrice. Pripravljen jih je bil zavriniti, pripravljen povedati, kam se lahko zaletijo in kam si lahko vtaknejo odhod v Haven, vendar ga sploh ni nihče prišel vprašat.

Spraševal se je, ali je bilo to mojstričino maslo.

Kmalu po tem, ko se je zdanilo, je zaslišal vžig fisimobila. Slišal je, kako so začele volovske vprege škripati proti cesti ob reki, slišal je hrup zadnjih prebivalcev, ki so se zbirali v strahu pred tistim, kar jih je morda čakalo, preden bi prispeli v Haven.

Privoščil jim je, da bi jih pobili.

Po drugi strani pa jim ni, čeprav bi jim hotel. V tisti skupini so bili ljudje, ki jih je poznal, ljudje, ki pri tem morda niso imeli prstov vmes, ki so bili morda samo slabotni pred Elijem Pinchinom, pred človekom – to si je moral priznati –, ki mu je *res* privoščil, da bi ga ubili.

Zvoki motorja, vozov in hrupa so pojemali, dokler ni ostalo le še znano butanje valov.

Ni vedel, kaj bi storil. Ni vedel, kam bi lahko šel. Spraševal se je, ali bi si lahko tu ustvaril življenje, sam.

Ali pa naj razprtih rok zabrede v morje in z olajšanjem pozdravi bitja, ki ga hočejo **P O Ž R E T I** ...

Potem bi bil ves najin trud zaman, je pokazala Ina, ga z roko objela okrog sključenih ramen in ga ovila s svojim hrupom.

Še vedno osupel je ležal v premcu njenega grozljivo plitvega ribiškega čolna. Odgrnila ga je ob rečnem ustju, ga spodbujala, naj se vkrca, spodbujala, naj pohiti, spodbujala, naj leži bolj pri dnu in mirneje, ko ga je potiskala med valove.

V rokah je vedno znova obračal star komunikator. »Mislim sem, da te stvari sploh ne delujejo več.«

*Ostani v hiši in beri*, ji je naročila mojstrica Coyle, ko je odpeljala Declana. Zato, ker ji je uspelo naravnost na bralnik v Ininih rokah poslati opozorilo z možnostjo za pobeg.

Napisala je, da ni več časa, je pokazala Ina, ki je kot spakeljski ribiči trdno stala na obeh straneh plovila. Krmarila je z dolgim veslom in veslala proti koralnemu grebenu, ki je služil kot valolom pred odprtjem morjem na drugi strani. In da bom morala biti prepričljiva.

Mojstrica Coyle je Ini pod opeko pri vhodnih vratih Declanove hiše pustila dva komunikatorja. Eden naj bi ostal v goreči hiši, v drugega pa naj bi govorila z varne razdalje. Ko je začelo goreti, je morala Ina kričati v tistega, ki ga je držala, komunikator v hiši pa je bil nastavljen tako, da je prenašal njene krike, kot bi umirala v plamenih.

Ni verjela, da bo delovalo, a se ji je zdelo vredno poskusiti. Spustila je pogled k Declanu. Ni se motila.

»Meni pa ni mogla povedati, ker bi mi ostalo v hrupu in bi vsi slišali. Moral sem ji verjeti.« Še vedno začuden je pogledal Ino. »Grozil sem ji. Bil sem na tem, da jo *ubijem*.« Spet je obrnil komunikator. »Rajši bi umrla kot tvegala, da bi vaščani izvedeli in naju oba linčali.«

Verjeti so morali, da sem mrtva. Tudi *ti* si moral verjeti. To je bilo zelo težko.

»Ja,« je tiho pritrdil Declan. »Težko je bilo.« Odložil je napravo. »Žilava stara mrha, kaj?«

Ja. Kljub temu da je nema, revica.

Dosegla sta drugo stran koralnega grebena. Okrog njiju so začele krožiti večje ribe, vendar previdno, saj so prepoznale spakeljski čoln, ki je imel v rokavu različne adute.

Moje sožalje za tvojo mamo, je pokazala Ina.

Declan ni rekel ničesar, toda njegov hrup se je spet zavil v žalost.

Vsi si ne želimo te vojne, je rekla. Vsi si ne želimo bolečin, ki jih bo prinesla.

Njeno naselje, na primer, je bilo miroljubno, in ker so k vojni pozivali prostovoljce, se je vzdržalo in upalo, da bo to minilo. Kljub temu so jo prekleli, ker je hotela oditi z njim, pripovedovali so ji o grozodejstvih njegovih ljudi na zahodu. Ko jim je prigovarjala, da je Declan posameznik, ne pa vse ljudstvo, so ji zgroženo pokazali hrbet.

Medtem ko je veslala na odprto morje, je pri njej opazil bolečino ločitve.

*Torej oba žalujeva, je pomislil.*

Oba, je odgovorila, ker mu je prebrala misli. A vsaj žalujeva skupaj.

Vse bolj sta se odmikala od obale. Pošastne ribe so za zdaj ohranjale razdaljo, vendar se je Declanu zdel čoln pod telesom še vedno neverjetno krhek.

»Še enkrat mi povej, kam greva,« jo je prosil.

Tja, kjer sva lahko, je pokazala in veslala naprej. Čez vodo.

»Ampak to je nemogoče daleč.«

Daleč, je pokazala, ni pa nemogoče.

Declan se je ozrl in opazoval, kako se v daljavi manjša Horizon. Videti je bil tako majhen. Pred njima, proti nasprotnemu obzorju, je bila samo voda, neskončna voda, voda, ki jo bosta nekako preplula v majcenem čolničku, pod katerim besnijo pošasti.

A za zdaj sta bila skupaj, živa in nad vodo, in pogajala sta se vse dlje čez širno širno morje.

© Patrick Ness, 2013

Prevedel Andrej Hiti Ožinger

© za izdajo v slovenščini Mladinska knjiga Založba, d.d. Ljubljana 2013